

РЕШЕНИЕ

№ 33219

гр. София, 10.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6715** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по подадена касационна жалба от С. Д. Т., ЕГН [ЕГН], в качеството на представляващ ЕТ „ТАНЯ 49-Стоянка Тодорова“, срещу Решение № 1444/16.04.2025г., постановено по нахд № 1998/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 19-ти състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ), серия К, № 4751693 на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата се поддържа становище, че при съставяне на ЕФ са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че е налице изтекла абсолютна погасителна давност за административното нарушение, предмет на процесния ЕФ. По така изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на електронен фиш, серия К, № 4751693 на СДВР.

В съдебното заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява. В представени писмени бележки от 16.09.2025 г., чрез юрк. В. П., излага подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и решението на Софийския районен съд следва да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон следи служебно.

За да постанови оспореното пред настоящата инстанция решение, Софийският районен съд е приел за установено, че в [населено място], на [улица] до магазин „Д.“, с посока на движение от [улица] към [улица], на 20.04.2021 г. в 16:41 часа от автоматизирано техническо средство ARH CAM S1, с №11743ее е измерена скорост 82 км/ч при ограничение от 50 км/ч за населено място за автомобил с ДК [рег.номер на МПС]. Съгласно справка от КАТ собственик на лек автомобил „Ф. К. Л.“, с ДК [рег.номер на МПС], е ЕТ „ТАНЯ 49 - Стоянка Тодорова“. Издаден е електронен фиш серия „К“, № 4751693 от СДВР на жалбоподателката за установена скорост 79 км/ч, при ограничение от 50 км/ч за населено място, превишаване 29 км/ч при управление на лек автомобил „Ф. К. Л.“, с ДК [рег.номер на МПС], на 20.04.2021 г. в 16:41 часа в [населено място] на [улица], до магазин „Д.“, с посока на движение от [улица] към [улица]. Описаната фактическа обстановка решаващият състав на СРС е установил въз основа на съдържащите се в приобщената по делото административнонаказателна преписка доказателства и доказателствени средства, по-конкретно: разпечатка от техническото средство за регистрирани нарушения на максимално разрешената скорост, протокол за проверка, писмо от БИМ, справка за водача, заповеди, снимков материал и други приложени писмени доказателства.

За да потвърди ЕФ, СРС е приел, че от обективна и субективна страна е осъществен състав на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, за което законосъобразно е наложено административно наказание.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП законодателят е въвел забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават конкретно посочени разрешени стойности на скоростта на движение на ППС, които са съобразени с категорията им и вида на пътния участък. Отклонение от това правило е въведено в чл. 21, ал. 2 ЗДвП, в която норма е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

В случая не е спорно, че участъкът от пътя, по който е управлявано процесното МПС, е бил с ограничение от 50 км/ч. Установената стойност на скоростта, с която е управлявано процесното МПС, е 79 км/ч, т.е., налице е 29 км/ч превишение. Скоростта е установена с ARH CAM S1, №11743ее, за която е представено удостоверение за одобрен тип № 17.09.5126, със срок на валидност до 07.09.2027г. Следва да се отбележи, че техническото средство тип ARH CAM S1, с №11743ее, с което е установено нарушението, е преминало метрологична проверка на 28.09.2020г., видно от приложения протокол с № 60-С-ИСИС. Всичко гореизложено обосновава извод, че към датата на използване на ARH CAM S1 - 20.04.2021 г., същата е била в период на валидност на извършената метрологична проверка.

Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП собственикът на пътното превозно средство, а когато в свидетелството му за регистрация е вписан ползвател – ползвателят, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът, съответно ползвателят, се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не декларира на кого е предоставил превозното средство. Според ал. 2 на същата норма, когато собственикът или ползвателят, вписан в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство, с което е извършено нарушението, е юридическо лице или едноличен търговец и неговият законен представител не декларира на кого е предоставил управлението на превозното средство, предвиденото по този закон наказание се налага на законния представител на собственика, съответно на ползвателя. В конкретния случай липсва спор, че собственик на МПС е ЕТ „ТАНЯ 49 - Стоянка Тодорова“, като не са ангажирани доказателства касаторът да е предоставил информация за друго лице, което на посочените дата и място да е управлявало процесното МПС. Това посочване при издаден ЕФ по чл. 189, ал. 4 ЗДвП се извършва по реда на ал. 5 /в относимата редакция/ на същата разпоредба, което изрично е въведено от законодателя при съставен ЕФ. Видно от съдържанието на ЕФ, на наказаното лице е предоставена възможност съгласно чл. 189, ал. 5 ЗДвП да представи писмена декларация с данни на лицето, извършило нарушението и копие на СУМПС. Такава декларация не е представена, поради което законосъобразно е наложена глоба на представляващия ЕТ.

Предвид горното следва да се приеме, че юридическите факти, обуславящи ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора, са установени по несъмнен начин, субсумирани са под съответните материалноправни норми, а при издаване на ЕФ не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни.

Съдът намира за неоснователно възражението на касатора за изтекла абсолютна погасителна давност по чл. 81, ал. 3 НК.

Съгласно препращащата норма на чл. 11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014г. на ОСНК на Върховния касационен съд и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, с т. 2 от което се приема, че разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс.

Нормата на чл. 79, ал. 1, т. 2 НК предвижда, че наказателното преследване и изпълнението на наказанието се изключват, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК /ред. ДВ, бр. 26 от 2010 г./, която е приложимата, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи извън предвидените в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административнонаказателно производство е образувано. С разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК е предвидена, обаче, абсолютна давност, а именно независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член.

Следователно, в съответствие с разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 вр. с чл. 81, ал. 3 НК, наказателното преследване се изключва по давност, ако са изтекли четири години и половина от извършване на нарушението. Безспорно е, че в разглеждания случай нарушението е прието за извършено на 20.04.2021г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване от 4 години и шест месеца изтича на 20.10.2025г. По тези съображения се налага извод, че към

момента на разглеждане на делото пред настоящата инстанция, респ., към датата на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН не е изтекла.

По гореизложените съображения оспореното решение на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода от спора, основателно е искането на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. чл. 63д, ал. 1 ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер от 80 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1444/16.04.2025г., постановено по нахд № 1998/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 19-ти състав.

ОСЪЖДА С. Д. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.